

letter to Editor

Assessment of the need for the development of academic staff members of Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz

Nasrin Khajeali*: Faculty member, Educational Development Center, Ahvaz Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, Iran.

Kaveh Eslami: Faculty member, Clinical Pharmacy Department, School of Pharmacy, Ahvaz Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, Iran.

Sara Heidari: Ph.D. Student. Department of Medical Education, Educational Development Center, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran.

Abdolhossein Shakurnia: Faculty member, Department of Immunology. Faculty of medicine, Ahvaz Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, Iran.

Elham Karbol: MS information technology, Educational Development Center, Ahvaz Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, Iran.

Abstract:

Introduction: The present research was conducted in order to determine and identify the educational needs of the academic faculty members of Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, in order to plan the necessary programs for teaching professors and improving their theoretical knowledge and practical skills with the aim of improving the quality of university education.

Materials and methods: The current study is a descriptive-analytical needs assessment study. The research population was all academic staff members of Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, and Sampling was done voluntarily. The data collection tool includes a researcher-made questionnaire with confirmed validity ($CVI=85\%$ and $CVR=88\%$) and reliability (Cronbach's alpha 98%), and the results were analyzed through *SPSS* software.

Discussion: In this study, the highest priority from the professors' point of view includes: the field of research in education and health system (how to formulate and implement a research plan) $77/7\%$, the field of curriculum planning (lesson plan, course plan and curriculum revision) 68% , In the field of educational guidance and counseling (communication skills) it was $60/2\%$, professional ethics $57/2\%$, teaching methods and techniques $56/7\%$, evidence-based $56/2\%$, program evaluation 48% and student evaluation $43/7\%$.

Conclusion: According to the teachers' training needs for most of the studied components, it is suggested to revise and revise the training programs in this direction. And training courses to empower teachers should be held in a more practical way.

Keywords: education, faculty members, needs assessment, empowerment, University of Medical Sciences

*Corresponding author: Faculty member, Educational Development Center, Ahvaz Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, Iran.

Nasrinkh2009@yahoo.com

مجله‌ی توسعه‌ی آموزش جندی شاپور
فصلنامه‌ی معاونت آموزشی
سال پانزدهم، شماره ۴، زمستان ۱۴۰۳
www.edj.ajums.ac.ir

نامه به سردبیر

نیازسنجی توانمندسازی اعضای هیأت علمی دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز

نسرین خواجه علی*: عضو هیأت علمی، مرکز مطالعات و توسعه آموزش، دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز، اهواز، ایران.
کاوه اسلامی: عضو هیأت علمی، گروه داروسازی بالینی، دانشکده داروسازی، دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز، اهواز، ایران.
سارا حیدری: دانشجوی، گروه آموزش پزشکی، مرکز مطالعات و توسعه آموزش، دانشگاه علوم پزشکی اصفهان، اصفهان، ایران.
عبدالحسین شکورنیا: عضو هیأت علمی، گروه ایمنولوژی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز، اهواز، ایران.
الهام کریول: کارشناس ارشد فناوری اطلاعات، مرکز مطالعات و توسعه آموزش، دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز، اهواز، ایران.

چکیده:

اهداف: پژوهش حاضر به منظور تعیین و شناخت نیازهای آموزشی اعضای هیأت علمی دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز در جهت برنامه‌ریزی‌های لازم در خصوص آموزش اساتید و ارتقاء دانش نظری و مهارت‌های عملی آنان با هدف بهبود کیفیت آموزش دانشگاه صورت گرفت.

مواد و روش‌ها: مطالعه حاضر یک مطالعه نیازسنجی است که به صورت توصیفی-تحلیلی است. جامعه پژوهش کلیه اعضای هیأت علمی دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز بود و نمونه‌گیری به روش داوطلبانه انجام شد. ابزار جمع‌آوری اطلاعات شامل پرسشنامه پژوهشگر ساخته با روایی ($CVI=85\%$ ، $CVR = 88\%$) و پایایی (آلفای کرونباخ ۹۸ درصد) تأیید شده می‌باشد و نتایج حاصل از طریق نرم افزار SPSS تجزیه و تحلیل گردید.

یافته‌ها: در این مطالعه بیشترین اولویت از نظر اساتید به ترتیب شامل: حیطه پژوهش در آموزش و نظام سلامت (نحوه تدوین و اجرای یک طرح پژوهشی) ۷۷/۷٪، حیطه برنامه‌ریزی درسی (طرح درس، طرح دوره و بازنگری کوریکولوم) ۶۸٪، در حیطه راهنمایی و مشاوره آموزشی (مهارت‌های ارتباطی) ۶۰/۲٪، اخلاق حرفه‌ای ۵۷/۲٪، روش‌ها و فنون تدریس ۵۶/۷٪، مبتنی بر شواهد ۵۶/۲٪، ارزشیابی برنامه ۴۸٪ و ارزشیابی دانشجوی ۴۳/۷٪ بود.

نتیجه‌گیری: با توجه به اظهار نیاز آموزشی اساتید نسبت به اکثر مؤلفه‌های مورد مطالعه، پیشنهاد می‌شود برنامه‌های آموزشی در این راستا اصلاح و بازنگری شود و دوره‌های آموزشی توانمندسازی اساتید به صورت کاربردی‌تر برگزار گردد.

واژگان کلیدی: آموزش، اعضای هیأت علمی، نیازسنجی، توانمندسازی، دانشگاه علوم پزشکی

***نویسنده مسئول:** عضو هیأت علمی، مرکز مطالعات و توسعه آموزش، دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز، اهواز، ایران.
Nasrinkh2009@yahoo.com

مقدمه

توجه به ضرورت نیازسنجی حائز اهمیت است. به طور کلی، برنامه‌ریزان آموزشی برای تدوین و طراحی برنامه‌های توانمندساز اساتید باید نیازسنجی دقیقی انجام دهند. نیازسنجی فرآیند ضروری برنامه‌های آموزشی است که بدون آن نمی‌توان هدف و جهت حرکت را تعیین کرد. تأمین اطلاعات لازم برای برنامه‌های آموزشی، پاسخگویی نهادها و نظام‌های آموزشی، هماهنگی و هم‌سویی با تغییرات، شناسایی نقاط ضعف و مسائل اساسی در برنامه‌ها و تحقق برنامه‌های مشارکتی نیازسنجی ضروری است (کیم‌واری ۱۳۹۳). با توجه به اینکه آموزش پزشکی در طی دهه‌های اخیر، چه در حیطه آموزش و چه از بعد تخصصی علوم پزشکی رشد چشم‌گیری داشته، لذا ضروری است اعضای هیأت علمی گروه‌های آموزشی پایه و بالینی دانشگاه‌های علوم پزشکی با تازه‌های تخصصی آموزش این رشته‌ها بیشتر آشنا شوند و از روش‌های جدید در فعالیت‌های آموزشی خود جهت تسهیل در فرایند یاددهی-یادگیری و ایجاد یادگیری عمیق در فراگیران استفاده نمایند.

پژوهش حاضر به منظور تعیین و شناخت نیازهای آموزشی اعضای هیأت علمی دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز در جهت برنامه‌ریزی‌های لازم در خصوص آموزش اساتید و ارتقاء دانش نظری و مهارت‌های عملی آنان با هدف بهبود کیفیت آموزش دانشگاه صورت گرفت.

روش

پژوهش حاضر یک مطالعه توصیفی-تحلیلی از نوع نیازسنجی است. جامعه پژوهش شامل کلیه اعضای هیأت علمی دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز بوده و نمونه‌گیری به روش داوطلبانه انجام شد. معیار ورود به مطالعه کلیه اعضای هیأت علمی بود که مایل به همکاری و تکمیل پرسشنامه بودند. ابزار گردآوری داده‌ها شامل پرسشنامه محقق ساخته برای پیمایش آموزشی اعضای هیأت علمی است که براساس بررسی مقالات مشابه داخلی و خارجی و استفاده از دستورالعمل‌های شش حوزه‌ای برای شرح وظایف هیأت علمی تعیین شده است. اعضای بانک موضوع شامل دو

بخش بود که یک بخش به مشخصات دموگرافیک اعضای هیأت علمی و بخش دوم شامل ۸ حوزه و ۳۶ زیرحوزه مهم آموزشی بود که اهمیت آنها طبق مطالعات قبلی بررسی شد (کریمی ۱۳۹۸). حیطه‌ها شامل ارزشیابی دانشجو (۱۰ سؤال)، ارزشیابی برنامه (۳ سؤال)، برنامه‌ریزی درسی (۳ سؤال)، روش‌ها و فنون تدریس (۱۱ سؤال)، پژوهش در آموزش (۳ سؤال)، راهنمایی و مشاوره آموزشی (۲ سؤال)، اخلاق حرفه‌ای (۲ سؤال)، عملکرد مبتنی بر شواهد (۲ سؤال) می‌باشد. نمره‌گذاری به صورت بله و خیر بود و برحسب میزان پاسخ شرکت‌کنندگان نتایج اعلام گردید. پرسشنامه شامل ۳۶ سؤال و به صورت بله و خیر بود. برای نمرات ۱-۱۱ حد کم، نمرات ۲۳-۱۲ حد متوسط و نمرات بالای ۲۴ حد مطلوب در نظر گرفته شد. روایی صوری و محتوایی این پرسشنامه توسط گروهی از متخصصان و اساتید مجرب آموزش پزشکی تأیید شد ($CVR = 88\%$, $CVI = 85\%$) و پایایی آن هم با استفاده از روش دو نیمه کردن، 0.98 درصد به دست آمد که نشان می‌دهد سؤالات پرسشنامه از همسانی درونی بالایی برخوردار است (کریمی ۱۳۹۸). به صورت ناشناس از طریق مرکز توسعه آموزشی به دفاتر گسترش آموزش دانشکده‌ها ارسال و از طریق همان مرکز جمع‌آوری می‌شوند. درصد میانگین، واریانس و آمار استنباطی با استفاده از T-test مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. پژوهش حاضر با کد اخلاقی IR.AJUMS.REC.1400.364 به ثبت رسیده است.

یافته‌ها

در این تحقیق ۶۵٪ از اعضای هیأت علمی در زمان تحقیق شرکت داشتند تعداد اساتید شرکت‌کننده در پژوهش (دانشکده پزشکی ۱۵۰ نفر، دانشکده پرستاری و مامایی ۴۵ نفر، دانشکده بهداشت ۴۰ نفر، دانشکده توانبخشی ۲۰ نفر و دانشکده دندانپزشکی ۵۰ نفر) بودند که از این تعداد ۵۴٪ استادیار، ۴۴٪/۲ دانشیار و ۱٪ استاد بودند. سال اجرای مطالعه ۱۴۰۲ می‌باشد و روش نمونه‌گیری به صورت داوطلبانه بوده است تجزیه و تحلیل پرسشنامه‌های این پروژه حاکی از نتایج زیر است:

بحث

این مطالعه با هدف نیازسنجی آموزشی اعضای هیأت علمی به منظور توانمندسازی آنان در دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز انجام شد و طی آن اولویتهای مهم در حیطه‌ها و زیرحیطه‌های مختلف مشخص شد. در این مطالعه حیطه پژوهش در آموزش و نظام سلامت (نحوه تدوین و اجرای یک طرح پژوهشی) به‌عنوان مهم‌ترین اولویت اعضای هیأت علمی شناخته شد و اکثریت اساتید متقاضی تشکیل کارگاه‌های این حیطه به صورت حضوری هستند. در این حیطه سابقه شرکت اساتید در کارگاه کم بوده است و لذا نیاز به شرکت در این کارگاه بیشتر احساس می‌شود، بنابراین به‌نظر می‌رسد یکی از دغدغه‌های اعضا هیأت علمی ارائه فعالیت‌های پژوهشی است، زیرا که تأکید دانشگاه‌ها بر اعضای هیأت علمی ارائه‌ی نتایج فعالیت‌های پژوهشی در قالب مقالات علمی پژوهشی می‌باشد، به‌طوری که سایر حیطه‌های مختلف وظایف آنها را تحت تأثیر قرار داده است، لذا توصیه می‌شود که سیاست‌گذار آموزشی در حیطه‌های مختلف وظایف عضو هیأت علمی، توازن ایجاد کند، به‌طوری که آموزش در پژوهش مغفول نشود. بنابراین توسعه فردی در خصوص آشنایی با اصول پژوهش به‌خصوص آشنایی با شیوه‌های تولید و چاپ مقالات علمی در مجلات ISI، نگارش متون علمی، آشنایی با روش پژوهش کمی و آشنایی با روش پژوهش کیفی در اولویت اولیه جهت برگزاری کارگاه‌های توانمندسازی اعضا هیأت علمی قرار گیرد.

در نیازسنجی آموزشی اعضا هیأت علمی بالینی دانشکده پزشکی کالیفرنیا شمالی در حیطه پژوهش، بیش‌ترین نیاز آموزشی را کارگاه‌های پژوهش در آموزش با محوریت تحلیل آماری داده‌ها اعلام نموده‌اند (پولویو ۱۳۸۳). این‌گونه به‌نظر می‌رسد که شرکت مستمر اکثر اعضا در کارگاه‌های پژوهش در آموزش از نظر طول دوره و تناسب با نیاز اساتید تاکنون نتوانسته است پاسخگوی نیاز آنان باشد.

در حیطه برنامه‌ریزی درسی، سابقه شرکت اساتید در کارگاه‌های این حیطه شامل طرح درس، طرح دوره و بازنگری کوریکولوم بسیار کم و تمایل افراد به برگزاری این کارگاه‌ها زیاد بوده است و دومین اولویت مهم این نظرسنجی بود و با

در حیطه ارزشیابی دانشجویی، ۵۰/۲٪ اساتید اعلام داشتند نیاز به شرکت در آزمون‌های کتبی-شفاهی و عملی دارند. ۴۳٪ سابقه شرکت در کارگاه داشته و ۵۵٪ نیز در مورد روش‌های ارزیابی بالینی مانند (Mini-cex, DOPS, OSCE, 360, CSR) بی‌تجربه بودند که نیاز به برگزاری کارگاه می‌باشد. در مورد روش‌های تحلیل و ارزشیابی آزمون ۴۵٪ اساتید موافق برگزاری کارگاه فوق بودند و تنها ۲۰٪ اساتید سابقه شرکت در کارگاه را داشتند.

در زمینه برنامه‌ریزی درسی نیز ۶۸٪ اساتید اعلام کردند که نیاز به برگزاری کارگاه برنامه‌ریزی درسی، طراحی دروس و بازنگری برنامه درسی دارند. در زمینه روش‌ها و فنون تدریس در خصوص روش‌های نوین تدریس (مانند PBL, CPC, آموزش بین‌حرفه‌ای و ادغام) ۵۶٪ از اساتید پیشنهاد برگزاری این کارگاه‌ها را داشتند و ۲۵٪ از اساتید تجربه شرکت در این کارگاه‌ها را داشتند. با توجه به روش‌های نوین آموزش بالینی (گزارش صبح‌گاهی، آموزش سرپایی، دور بالینی و آموزش مبتنی بر جامعه)، ۵۷/۸٪ از اساتید نیاز به شرکت در کارگاه، ۲۲٪ از اساتید تجربه شرکت در کارگاه و در خصوص آموزش الکترونیکی (موبایل) داشتند. یادگیری، شبیه‌سازی، (AR, VR) ۵۶/۳٪ از اساتید نیاز به شرکت در کارگاه داشتند، که تنها ۱۷٪ تجربه شرکت در کارگاه فوق را داشتند. در حوزه پژوهش در آموزش و پرورش و نظام سلامت ۷۷/۷٪ اساتید نیاز به برگزاری کارگاه آموزشی نحوه تدوین و اجرای طرح پژوهشی داشتند و تنها ۱۰٪ از اساتید تجربه شرکت در کارگاه را داشتند.

در زمینه راهنمایی و مشاوره تحصیلی در زمینه مهارت‌های ارتباطی ۶۰/۲٪ نیاز به شرکت در کارگاه داشتند، تنها ۲۷٪ تجربه شرکت در کارگاه را داشتند و در مورد روش‌های راهنمایی و مشاوره، ۶۲/۸٪ نیاز به شرکت در کارگاه را اعلام کردند و در کارگاه‌های مذکور تنها ۱۶٪ تجربه شرکت در کارگاه را داشتند.

است (بیکر ۱۳۸۸ و یونگارد ۱۳۹۸). همچنین در مطالعه میرزایی در ایلام مشخص شد که در روش ارتباط با دانشجویان اولویت اول را به خود اختصاص داده است (میرزایی ۱۳۹۹).

همچنین در حیطه روش‌های ارتقاء حرفه‌ای، سابقه شرکت اساتید در کارگاه خیلی کم و تقاضای برگزاری این کارگاه زیاد بود که با مطالعه کریمی که در دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد انجام شده بود هم‌خوانی داشت (کریمی ۱۳۹۸). در واقع ارتقاء حرفه‌ای اساتید به تعامل اثربخش با دانشجویان کمک می‌کند که باعث ارتقاء یادگیری و رفتار حرفه‌ای دانشجویان می‌شود، در واقع شایستگی‌ها و صلاحیت‌های آموزشی اساتید نه تنها وابسته به دانش و مهارت تخصصی آنها است، بلکه به توانایی و مهارت‌های آنان در تعامل اثربخش با دانشجویان نیز بستگی دارد و در واقع رعایت اخلاقیات در رفتار با دانشجویان و ارائه جذاب مطالب درسی کلید موفقیت معلمی است.

در مورد روش‌های نوین تدریس نیز اکثریت اساتید متقاضی تشکیل کارگاه‌های این حیطه بودند و سابقه شرکت در این کارگاه‌ها نیز کم بوده است. در مطالعه‌ای که در دانشگاه علوم پزشکی تهران انجام شد نیاز به آموزش شیوه‌های نوین تدریس در اولویت نیازهای آموزشی اساتید قرار داشته که هم‌سو با پژوهش حاضر است (ملکی ۱۴۰۰). ضروری‌ترین تحولات در نظام آموزشی، تحول در نگرش و روش تدریس اساتید و مدیران اجرایی نظام آموزشی است. برای دستیابی به چنین تحولی، اساتید باید دانش و بینشی صحیح از نظریه‌ها و راهبردهای مختلف آموزشی داشته باشند زیرا نظریه‌ها و رویکردهای تحول‌آفرین در فرایند اجراء با استفاده درست از راهبردهای یاددهی-یادگیری هویت می‌یابند و کارایی و مفید بودنشان مشخص می‌شود.

در حیطه ارزشیابی دانشجویان نیز تمایل اساتید به شرکت در این کارگاه‌ها زیاد بود و سابقه شرکت در این نوع کارگاه‌ها نیز نسبتاً خوب بود که با مطالعه سبزواری و همکاران هم‌خوانی دارد (سبزواری ۱۳۹۰). نتایج به‌دست آمده در حیطه ارزشیابی آموزشی، بیان‌گر اهمیت جایگاه دانشجویان به عنوان مشتریان نظام دانشگاهی است، زیرا مباحث مرتبط

توجه به اینکه در بیشترین مطالعات و منابع، حیطه برنامه‌ریزی درسی اصلی‌ترین وظیفه‌ی اساتید خوانده شده است (بهار هورنشتین ۱۳۹۲). به نظر می‌رسد که خیلی از اعضای هیأت علمی دانشگاه در کارگاه‌های طرح درس شرکت نکرده و یا در صورت شرکت، نوشتن آن‌را کم اهمیت دانسته و در نتیجه فاقد تبحر لازم و کافی می‌باشند اما با توجه به لزوم ارائه طرح درس توسط کلیه اعضای هیأت علمی قبل از تدریس و همچنین تدوین اهداف آموزشی و تحلیل محتوای آن در فرایند ارزشیابی درونی گروه‌های آموزشی، به‌عنوان نیاز آموزشی مطرح گردیده است.

پژوهشی در آمریکا نشان داد که اساتید در طراحی برنامه درسی و تدوین اهداف برنامه درسی مشکل دارند (ساباتو ۱۳۹۵). به نظر می‌رسد ارتقای توانمندی‌های اعضای هیأت علمی در حوزه برنامه‌ریزی درسی و تدوین اهداف و طرح درس، توجه به رشد هویت حرفه‌ای معلمان و اهمیت توسعه فردی و آکادمیک، از جمله راهکارها و پیشنهادات مهم در تدوین و اجرای برنامه‌های توانمندسازی اعضا هیأت علمی باشد.

در حیطه راهنمایی و مشاوره، سابقه شرکت اساتید در کارگاه‌های این حیطه شامل کارگاه‌های مهارت ارتباطی و کارگاه روش‌های راهنمایی و مشاوره در آموزش علوم پزشکی نسبتاً خوب بوده و سومین اولویت مهم این نظرسنجی بوده است و با توجه به اینکه در بیشتر مطالعات و منابع، حیطه آموزش اصلی‌ترین وظیفه اساتید خوانده می‌شود (تن‌کیت ۱۳۹۲ و کوتو شیمدا ۱۳۹۴) لذا راه‌های ارتباطی مؤثر با دانشجویان نه تنها باعث انگیزه در اساتید می‌شود بلکه سبب تسهیل انتقال محتوای آموزشی به دانشجویان می‌گردد. از طرفی راهنمایی تحصیلی منجر به پیوند محکم بین دانشجو استاد و در نتیجه کمک به حل مشکلات احتمالی موجود در برنامه‌های درسی و جلوگیری از اتلاف زمان و رفع نواقص موجود در برنامه‌های درسی می‌گردد و همه این موارد بیان‌کننده اهمیت راهنمایی و مشاوره در پیش‌برد آموزش پزشکی می‌باشند. در مطالعات مختلفی در دانشگاه‌های تورنتو و آمریکا نیز این حیطه جزء اولویت‌های اول شناخته شده

سابقه حضور اساتید در کارگاه‌های آموزشی این رشته اعم از طرح درس و بازنگری برنامه درسی بسیار کم بوده و تمایل افراد به برگزاری این کارگاه‌ها بالا بوده و رتبه دوم را به خود اختصاص داده، اولویت مهم این نظرسنجی است و با توجه به اینکه در اکثر مطالعات و منابع، رشته برنامه‌ریزی درسی وظیفه اصلی اساتید است. به نظر می‌رسد بسیاری از اعضای هیأت علمی دانشگاه در کارگاه‌های برنامه‌ریزی درسی شرکت نمی‌کردند و یا اگر شرکت می‌کردند، نوشتن طرح درس را کم اهمیت می‌دانستند. در زمینه راهنمایی و مشاوره، سابقه حضور اساتید در کارگاه‌های آموزشی این حوزه از جمله کارگاه‌های مهارت‌های ارتباطی و کارگاه‌های آموزشی روش‌های راهنمایی و مشاوره در آموزش علوم پزشکی نسبتاً خوب بوده و در اولویت سوم قرار گرفته است و با توجه به اینکه در اکثر مطالعات و منابع، رشته تحصیلی وظیفه اصلی اساتید نامیده شده است. بنابراین راه‌های ارتباط مؤثر با دانشجویان نه تنها باعث ایجاد انگیزه در اساتید می‌شود، بلکه انتقال محتوای آموزشی به دانشجویان را نیز تسهیل می‌کند. در واقع رشد حرفه‌ای اساتید به تعامل مؤثر با دانشجویان کمک می‌کند که منجر به بهبود یادگیری و رفتار حرفه‌ای دانشجویان می‌شود.

References:

- Baker L, Reeves S, Egan-Lee E, Leslie K, Silver I. 2010. The ties that bind: A network approach to creating a programme in faculty development. *Medical Education*. 44(2):132-9. DOI: 10.1111/j.1365-2923.2009.03549.x
- Behar-Horenstein L, Garvan C, Catalanotto F, Hudson-Vassell C. 2014. The role of needs assessment for faculty development initiatives. *The Journal of Faculty Development*. 28(2):75-86. <https://eric.ed.gov/?id=EJ1034390>
- Karimi F, Hosseini M, Malekpour A, Moezzi M, Hosseini A, Raisi N, Raisi K. 2019. Needs assessment of faculty members' educational needs in order to empower them at Shahrekord University of Medical

با دانشجو و پیشرفت تحصیلی او از دیدگاه اعضای هیأت علمی دانشگاه بیشترین اولویت را دارند.

نتیجه‌گیری

این مطالعه با هدف سنجش نیازهای آموزشی اعضای هیأت علمی به منظور توانمندسازی آنها در دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز انجام شد و طی آن اولویت‌های مهم در حوزه‌ها و زیرحوزه‌های مختلف مشخص شد. در این پژوهش، گستره پژوهش در آموزش و پرورش و نظام سلامت (نحوه تدوین و اجرای طرح پژوهشی) به‌عنوان مهمترین اولویت اعضای هیأت علمی شناخته شد و اکثریت اساتید متقاضی برگزاری کارگاه‌های آموزشی در این حوزه حضور یافتند، بنابراین به نظر می‌رسد یکی از دغدغه‌های اعضای هیأت علمی ارائه فعالیت‌های پژوهشی باشد، زیرا تأکید دانشگاه‌ها بر اعضای هیأت علمی ارائه نتایج فعالیت‌های پژوهشی در قالب علمی است. مقالات پژوهشی، به‌طوری که سایر حوزه‌های مختلف وظایف آنها را تحت تأثیر قرار داده است، بنابراین توصیه می‌شود سیاست‌گذاران آموزشی در زمینه‌های مختلف در وظایف اعضای هیأت علمی تعادل ایجاد کنند تا از آموزش در امر پژوهش غفلت نشود، لذا توسعه فردی در اولویت قرار گیرد. برگزاری کارگاه‌های آموزشی برای توانمندسازی اعضای هیأت علمی در زمینه برنامه‌ریزی درسی

- Sciences. Journal of Development Strategies in Medical Education*. 6(1): 47-59. DOI:10.29252/DSME.6.1.47
- Karzan AM, Kikhavani S, Hoseinizadeh M, Aevazi AA. 2013. Educational Needs Assessment of Faculty Members at Ilam University of Medical Sciences. *Development of education in medical sciences*. 6(11):61-71. [In Persian]. <https://edujournal.zums.ac.ir/article-1-152-en.html>
- Kimwarye Mc, Chirure Hn, Omondi M. 2014. Teacher empowerment in education practice: Strategies, constraints and suggestions. *IOSR Journal of Research & Method in Education*. 4(2): 51-56. <https://www.iosrjournals.org/iosr-jrme/papers/Vol-4%20Issue-2/Version-2/J04225156.pdf>

- Koto-Shimada K, Yanagisawa S, Boonyanurak P, Fujita N. 2016. Building the capacity of nursing professionals in Cambodia: Insights from a bridging programme for faculty development. *International journal of nursing practice*. 22:22-30. <https://doi.org/10.1111/ijn.12436>
- Maleki M, Alizadeh M, Pezeshki A, Mafinezhad M. 2022. Development and implementation of faculty development programs: barriers and solutions based on the literature. *royesh*; 14 (23) :35-44. <http://royesh.tums.ac.ir/article-1-67-fa.html>
- Sabato E, DeCastro JE, Fenesy K. 2017. An innovative, comprehensive faculty recruitment and development program at one US dental school: early results. *Journal of dental education*.81(6):649-57. DOI: 10.21815/JDE.016.029
- Sabzevari S, Fasihi T, Ershad R. 2011. Determining and priority of faculty members educational needs in medical universities. *Tehran: Ministry of Health and Medical Education*. 5-45. [In Persian]. <https://rme.gums.ac.ir/article-1-43-en.html>
- Ten Cate O, Mann K, McCrorie P, Ponzer S, Snell L, Steinert Y. 2014. Faculty development through international exchange: the IMEX initiative. *Medical teacher*.36(7):591-5. DOI: 10.3109/0142159X.2014.899685
- Ungard JT, Beck E, Byington EA, Catalanotto FA, Chou CF, Edelstein BL, et al. 2020. Outcomes from the Health Resources and Services Administration's Dental Faculty Development Program. *Journal of dental education*. 84(9):974-82. DOI: 10.1002/jdd.12192